

Sygn. akt III KO 83/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **S.B.**

skazanego za przestępstwo z art. 55 ust. 3 i in. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 18 października 2017 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Skazany wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie postępowania. Wskazując na podstawy wymienione w art. 540 § 1 pkt 1 i 2 lit. a k.p.k. zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II AKa (...) „rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wyrażające się w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów skutkującej zaakceptowaniem dowolnej analizy zebranego materiału dowodowego

przez Sąd I instancji, która jest sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nosi znamiona dowolności, czego konsekwencją było niezasadne przyjęcie, że dopuścił się popełnienia przestępstwa”. Uzasadniając ten zarzut, skazany wskazał na pobieżną ocenę dowodów przeprowadzonych w jego sprawie, która doprowadziła do nietrafnych, w jego ocenie, ustaleń obu Sądów.

W dalszej części wniosku, powołując się na art. 540a pkt 1 k.p.k., S.B. wniósł o wznowienie postępowania „w części I, II, III, IV wyroku Sądu I instancji zarzucając kluczowemu źródłu dowodowemu w postaci wyjaśnień współoskarżonego S. B., do którego zastosowano przepis art. 60 § 3 k.k., pozwalającemu na ustalenie sprawstwa skazanego, nie potwierdzenia w postępowaniu karnym ujawnionych przez siebie informacji”.

W konkluzji skazany wniósł o uwzględnienie jego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, umożliwiającym wzruszenie prawomocnego wyroku. Oznacza to, że wznowienie postępowania może nastąpić w razie stwierdzenia ściśle określonych podstaw wymienionych w art. 540, 540a, 540b i art. 542 § 3 k.p.k. Prawomocny wyrok korzysta z domniemania prawidłowości, w tym trafności ustaleń faktycznych co do sprawstwa skazanego, poczynionych na podstawie przeprowadzonych dowodów. Na wnioskodawcy ciąży nie tylko obowiązek wskazania podstawy prawnej wznowienia postępowania lecz także wykazania, że w sprawie zachodzą podstawy określone w tych przepisach.

Art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych o ile jest on oczywiście bezzasadny. W toku postępowania przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi zatem do ściśle merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do badania jego ostatecznej zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do kontroli tego wniosku mającej charakter wstępny, choć pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia. Dopiero po tym badaniu i stwierdzeniu braku podstaw do uznania wniosku za oczywiście bezzasadny przechodzi się do dalszych czynności

prowadzących do merytorycznego rozpoznania wniosku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15, LEX nr 1812335).

W przywołanym powyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że przy ocenie oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania, nie pochodzącego od obrońcy lub pełnomocnika, decydująca jest sama jego treść. Wspomniana oczywista bezzasadność wniosku może wynikać z tego, że wskazano na podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie powołano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej prawomocnego wyroku objętego tym wnioskiem.

Pomimo formalnego powołania się przez skazanego na przepisy art. 540 § 1 pkt 1 i 2 lit. a k.p.k. oraz art. 540a pkt 1 k.p.k., uzasadnienie pisma przekonuje, że skazany podnosi wyłącznie okoliczności związane z poczynionymi ustaleniami faktycznymi i próbuje podważyć prawidłowość przeprowadzonej oceny dowodów, co nie jest podstawą do wznowienia postępowania, o której mowa w powołanych wyżej przepisach.

Przypomnieć tylko można, że wszystkie okoliczności, na które powołuje się skazany w swym wniosku były już przedmiotem oceny Sądów orzekających w sprawie. Rozwagały one zarówno kwestię posiadania przez skazanego szklanego rozdzielacza służącego do produkcji amfetaminy metodą Leuckarta (s. 18 uzas. SA oraz s. 27 - 29 uzas. SO), jak również dokonały oceny wiarygodności obszernych depozycji S.B., uznając je za wiarygodne i umożliwiające poczynienie ustaleń faktycznych (s. 12 - 16 uzas. SA oraz 15 - 18 uzas. SO). Podnoszone przez skazanego na obecnym etapie argumenty były uprzednio przedmiotem kontroli apelacyjnej, jak również kasacyjnej. Żadna z podnoszonych w piśmie okoliczności nie nosi więc cechy nowości, o której mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k. mającej świadczyć, że S.B. nie popełnił prawomocnie przypisanych mu czynów albo czyny jego nie stanowią przestępstwa lub nie podlegały karze. Postępowanie wznowieniowe nie służy przeprowadzeniu kolejnych dowodów, które mogłyby wykazać przeciwieństwo tego, co przyjęto w postępowaniu rozpoznawczym i nie ma na celu ponownego rozpoznania sprawy, do czego zmierza wnioskodawca.

W sprawie nie zachodzą również podstawy do wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., ani z art. 540a pkt 1 k.p.k. Skazany w żadnym stopniu nie wykazał ich istnienia.

Dlatego należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego jako oczywiście bezzasadnego.

as